

ԵՐԵՎԱՆԻ ԵՐԿՐՈՒՆԵՐՈՐԴ ՏԱՐԻ

ՄԵԼԿ

Տարեկան գինը 10 րուբլի. կէս տարեկանը 6 րուբ.
Առանձին համարները 5 կոպէկով.
Թիֆլիսում գրվում են խմբագրատան մէջ.
Մեր հասցեն. Тифлисъ, Редакция „Мшакъ“.
կամ Tiflis, Rédaction „Mischak“.
Տ է Լ է Ֆ օ ն № 253.

Ուղարկութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ
(բացի կիրակի և առն օրերէն).
Յայտարարութիւնը ընդունվում է առն լիզուով.
Յայտարարութիւնները համար վճարում են
իւրաքանչիւր տողատեղին 10 կոպէկ.
Տ է Լ է Ֆ օ ն № 253.

ԲՈՂԱՆԻՆԱԳՈՒԹԻՒՆ

Մեր ծառեր արեւելքում. — Ներքին ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ
Յուզողներն որբանոցը. «Ճանճի մէջ» երե-
քն լուրեր. — ՍՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Պատե-
րազմի շուրջը. Նամակ Պարսկաստանից. — Հեռու-
գիրներ. — ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ. — ԲԱՆԱ-
ՍԻՐԱԿԱՆ. Երազմանցին ետդոնացիները մասին

ՄԵՐ ԶԱՆՈՐ ՍՐԵՆԵԼԻՔՈՒՄ

Մակեդոնայում մտցվում է եւրօպա-
կան ժամդարմերի և ներուժն են ստա-
նում այն քաղաքական յանցանքները,
որոնք անցնալ տարվայ այնտեղական
շարժումներին մասնակցելու պատճառով
մաշվում էին թիւրքական բանտերում:
Եւրօպական պետութիւնների ներկայա-
ցուցիչները հաւատացում են մակեդո-
նացիներին, որ ծագում է նոր կեանքի
արշալոյս նրանց համար և բէֆօրմների
իրագործութիւնը միայն շարաքիների իւր-
եւր է: Մակեդոնական ժողովուրդը հան-
դարտվել է, լայն դեռ բողոքով չէ հա-
ւատում խոստումներին, որովհետեւ նա
վատանութիւն չունի թիւրքական գոր-
ծողների վրա և սպասում է իրական ա-
յացոյցները կեանքի մէջ:

Մակեդոնական հարցի շուրջը ծագել են
նոր հետաքրքրական հարցեր, որոնք գրա-
ւել են քաղաքական մամուլի ուղղու-
թիւնը: Մենք գիտենք, որ թիւրքայի և
Բոլղարիայի մէջ կայացել է մի համա-
ձայնութիւն իրանց առաջիկայ յարաբե-
րութիւնների համար: Այժմ յամառ կեր-
պով խօսում են Բոլղարիայի և Սերբիայի
մէջ կայանալիք համաձայնութեան մասին,
որով թէ պէտք է սահմանվեն երկու պե-
տութիւնների ազդեցութեան շրջանները
Բալկանեան թերակղզում և թէ որոշվեն
նրանց դիրքերը այն և այն արտաքին
պատերազմների ժամանակ, եթէ այդ պա-
տերազմներով շոշափվում են Բալկանեան
թերակղզու պետութիւնների շահերը: Բա-
նակցութիւնները դեռ որոշ ձեւակերպու-

թիւն չեն ստացել և առ այժմ նրանց
մասին խօսում են իրրեւ մի հերթական
պահանջի մասին, որին պէտք է աշխա-
տել շուտով բաւարարութիւն տալու:
Սերբիան պատրաստվում է առաջիկայ
յուլիսի 2-ին տօնել իր թագաւորի օժ-
ման հանդէսը և այդպիսով սրբագործել
ընդունված ձեւերով ու կարգերով այն,
ինչ որ իրապէս զարձեւ է ոչ միայն
պատմութեան, այլ և ներկայի անխախ-
տելի սեփականութիւն: Օժման հանդէսը
նշանակված է այն օրը, երբ սերբիական
այժմեան թագաւորը ստանձնեց իր ար-
քայական գահը: Սերբերը յոյս ունեն, որ
այդ հանդիսի օրը նրանք հիւր կունենան
Սերբիայում Բոլղարիայի ներկայացուցիչ-
ներին, իրրեւ ոչ միայն ազգակից, այլ և
քաղաքական բարեկամներ:

Մեր ծառեր Սրբելի մի ուրիշ մասում,
այն է, Զմիւռնիայի շրջանում տեղի է ու-
նեցել մի թիւրքամացութիւն յոյների և
թիւրքերի մէջ, որի մասին մենք սուեւ
ենք մի քանի հետազոտական տեղեկու-
թիւններ «Մշակում» և որ դեռ չէ վերա-
ցել մինչև այժմ: Իսկ Բաղեշի կողմերում
բրիտանացի ազգաբնակչութեան շրջանում
ծագել են խռովութիւններ, որոնք անհա-
ղատութիւն են պատճառում թիւրքաց
իշխանութեանը և զբաղեցնում են եւրօ-
պական պետութիւնների ներկայացուցիչ-
ներին: Քաղաքական մամուլի տեղեկու-
թիւնները այն բողոքի մասին, ինչ որ
կատարվում է առիական ցամաքում, դեռ
մութն են և հակասական:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ԵՐԿՐՈՒՆԵՐՈՐԴ ՈՐԲԱՆՈՅԸ

Բարեկործութիւնը չէ փրկում մարդկանց
աղքատութեան ճանկերից:
Տալիս էք մի քանի բուրբ, ամբողջում է թը-
շուառի ցաւը երկու օր, մի շաբաթ, գուցէ
10—15 օր—ոչ աւելի:

որ ամեն ինչ նրա շուրջը ընթանում
է ոչ այնպէս, որպէս նա սիրում և կա-
մենում է՝ նա ընդունում է բաւական քա-
նակութեամբ ափսոս կամ թէ ուղղակի
պատուում է իր փորը: Եւ նա մեռնում է նոյն
ժպիտով, որով և ապրում էր... Մենք սաստիկ
սիրում ենք կեանքը, ուստի, պարզ է, չենք
կարող տանել, որ նա ձգձգվի վշտով և տըրա-
մոթեամբ, տխրութեամբ ապրումը...

Մենք գիտենք երկիրը, միայն երկիրը և
բայց երկիրը չենք մտածում և ոչ մի բանի
մասին: Դուք յանդիմանօրէն անուանում էք
մեզ անաստուածներ... Բայց բանը անուանե-
լու մէջը չէ: Մենք սիրում ենք մեր նախնիք-
ներին և մեր հերոսներին: Մենք սրբութեամբ
պահում ենք նրանց անունները, մեր ժողո-
ւորը—դա ոչ միայն այժմ ապրողներն են,
այլ տանական և հարիւրաւոր սերունդներ:
այնքան կապված մէկը միւսի հետ: Իրա մէջն
է մեր ամբողջ կրօնը: Նա ձերից աւելի հա-
սարակ է, բայց նա չէ վիճում մեզանքի հետ:
մեզանք և չարախնդութեամբ ապացոյցանելով
նրանց, թէ ինքը ամենապաւն է և ամենաան-
սխալը: Նա ասում է մարգուն, որ նա, մարդը
— երկրի ստեղծածն է, որ ամեն ինչ, ինչ որ
կարող է գտնել և անել՝ նա կարող է գտնել
և անել միայն երկրի վրա:

Դուք հարցնում էք, ինչո՞ւ մենք պատե-
րազմենք Ձինաստանի հետ: Ո՛հ, այո,
մենք շատ բան չենք երեւակայում, մենք կա-
մենում էինք Ձինաստանին բողոքով մեր
ձեռքն առնել և վերադաստիարակել նրան:
Մենք կը սկսէինք նրանց, որ միանգամայն
կը փոխէինք նրա կենցաղը, դուրս կը հա-
նէինք քնածութիւնից այդ որդի դարձած հա-
րիւր միլիոնաւոր մարդկանց: Այդ մեզ պէտք
է, որպէս պատապարան Եւրօպայի դէմ: Ձեր
Եւրօպան, որ հրաշալի է և մարդասէր, խօս-

իւս դեռ մենք վերցնում ենք բարեկործու-
թեան խելացի և նպատակայարմար ձեւը, մի
կողմ թողնելով բազմաթիւ խաղաղութիւն-
ները և անպատակ դէպքերը:

Աւելի լաւ է 4—5 հոգու կանգնեցնել ապ-
րուստ ճարելու ուղիղ միջոցի, ինքնուրոյն աշ-
խատանքի ճանադարձի վրա, քան հարիւրա-
ւոր անհասանելի շարունակ մի քանի ուղիղի
կողմէն, թողնելով նրանց նոյն թշուառու-
թեան ծովի մէջ և, եթէ կուզէք, նրանցից շա-
տաւիկն վարժեցնելով բոշայութեան, մուրալու-
թեթ ճարեգործութիւնը մի որ և է գոնէ ժա-
մանակաւոր դեր ունի կատարելու՝ դա է նա,
դա է նա խաղաղի դերը:

Ներս էք մտնում Յուզողների որբանոցը:
Ամեն ինչ մաքուր, առողջապահիկ է: Ձեզ դի-
մաւորում են 20 հոգի մանրիկ աղջիկներ, մա-
քուր հագնված, մաքուր դէմքերով ու ձեռնե-
րով: Բոլորը սևուկ, փամփուկ երեխաներ: Ա-
մեն կողմ հոգատար, խնամող, մայրական ձեռ-
քի ազդեցութիւնը զարնում է ձեր աչքին:
Չուարթ են մանկիկները, ուրախ, վառվռու,
ինչպէս մայրական թոշնիկներ: Սաղում, ճըլ-
վում են նրանք:

Բայց շատ չէ անցել այն օրից, երբ դրանք
դեռ աղքատութեան ճանկերում էին—սոված,
զգզված գգեսներով, կեղտի մէջ փրկիւ:

«Մայրիկ, մայրիկ»—ճըլլացին այդ քան
ծիակիկները, երբ նրանց խնամատար հոգաւոր-
ձեռնիկ ու վերակացուներն ներս մտան:

Ի՞նչ վարձատրութիւն աւելի ըստցր է հա-
տարակաւն գործընում ձրի աշխատողի հա-
մար՝ քան մայրիկ անունը:

Իսկ եթէ մի բարի ծերունի, մի Յուզողն
կենդանի լինէր և ծանր ու անբաւով ներս
մտնէր այդ մանկիկների բնակարանը, ի՞նչպիսի
բաղցր ձայնով նրանք «մայրիկ» պէտք է կո-
չէին:

Եղիպատի Ալեքսանդրիա քաղաքում մի
ամբողջ փողոց կաշվում է «Աւերօլի փողոց»:
Աւերօլը մի հարուստ յոյն էր, որ մահաւ
1899 թւին: Բազմաթիւ միլիոնների տէր, մի

քերով, իր գրքերի մէջ, որ այնքան վեհանձն
է անշահաւէր է իր երաժշտութեան ձայներում,
իր նկարների և արձանների մէջ իր երկրից
դուրս միայն գերեզման է որոնում: Մենք ըմ-
բռնեցինք նրա դիտարկութիւնները, որոնք,
սակայն, այնքան անյայտնի են, որ երեխա-
ներին անգամ դժուար է խաբել: Իր ձեռքն
առնել Ձինաստանը, ապա մեզ—անա ինչ է
կամենում Եւրօպան, թողնալութիւնով հարկա-
գրել մեզ գնել իր փթած ապրանքները, ան-
տուրք և անմաքս օգտվել մեր հարստութիւն-
ներից, մեզ զարձնել նեղ—անա նրա խն-
գիրը, գոնէ նրա դիտարկութիւնը: Ինչ են
արել եւրօպացիները մեր հողի վրա մինչև
վերջին ժամանակներս—այդ դուք կարող էք
գիշերակալ, որ գրողից որ կամենաք, և այն,
ինչ որ նրանք արել են ինքն է բնութեամբ,
յաղիւղակութեամբ և խաբէութեամբ: Մենք
չենք կամենում լինել ոչ նեղ, ոչ կամբա-
մուրթ և ոչ էլ աւստրալիացի: Մենք ապուր
գտնում մի ամբողջ ցեղի համար չենք կամե-
նում: Մենք մեզ նրանցից ցածր չենք համա-
րում: Մենք թուով աւելի ենք: Մենք կը պաշտ-
պանվենք և կը յարձակվենք: Մեր խաղի գըլ-
խաթուղթը (КОЗЫРЬ) այն կը լինի, որ եւրօ-
պացիները ասում են միմեանց և որ փողով
նրանք միշտ կը ծախեն մեզ իրանց գէնքը,
իրանց նաւերը, ամենամահաբեր գիւտերը:
Պատերազմը Ձինաստանի հետ, Եւրօպայի հետ
պատերազմի առաջին քայլը, առաջին նշանն
էր: Ձինաստանը ծղլ է: Իր աղիտութեան ու
գերութեան մէջ նա ստացել է և իր արժա-
նիքի մասին: Նա պատարաստ է գերի լինելու,
թող իրանց կուշտ լինի: Մենք նրան հրաշալի
գաստ աւելնք, և նա սկսում է ալթիմալ: Իսկ
երբ բողոքովն արթնանալ նա կը հասկանայ,
որ մենք նրա բարեկամն ենք, որ մեզ հետ
գալն կապելով միայն նա կը պահէ իր ազա-

վաճառական, առանց որոշ կրթութեան, մի-
այն մեծ, խոշոր մարդասիրական սրտով:
Աթէնքում, Զմիւռնիայում, Կիպրոսում, Ե-
գիպտոսի բոլոր քաղաքներում դուք կը տես-
նէք Աւերօլի հիմնած դպրոցները, աղքատա-
նոցները, որբանոցները, թանգարանները և
նոյն իսկ վերանորոգված Ուլիմակիան խաղերի
կրկէսը:

Ինքն ապրում էր Ալեքսանդրիայում: Մեր
էր նա, երբ տեսայ նրան: Աստուածային բա-
րութիւնը մեղմ փայլում էր նրա աչքերում:

Յաճախ նա գնում էր Ալեքսանդրիայի յոյ-
ների իր հիմնած միջնակարգ դպրոցը: Մի
անգամ այդտեղ ես ներկայ եղայ, թէ ինչպէս
դիմաւորեցին նրան իր սաները: Արդեօք ի՞նչ
էր զգում այն հրեշտակ-ծերունին, այն վար-
կեանին: Արդեօք բաղմամբ ի՞նչ հարուստը կա-
րող է երբ և է զգալ այնքան հոգեկան հրե-
ւանք, երբ նայում է իր անշուշտ ոսկիներին
ու չէկերին՝ եթէ մի ամբողջ դար նայէ նը-
բանց—ինչ որ Աւերօլի գոյում էր իր սիրտուն
հոգեզաւակների փայլուն աչքերին նայելով
միայն մի օրպէ, մի վայրկեան:

Աւերօլի իր կենդանի ժամանակը, երկար
տարիներ տեսնում էր իր պտուղները: Նա
համոզված էր, որ իր թաղումը փառաւոր կը
լինի, որ իր յիշատակն անմահ կը մնայ յոյն
ժողովրդի սրտում:

Այո, աւելի լաւ է իր աչքով տեսնել իր
բարեկործութեան պտուղները և ապա մտնել
սև հողի գիրկը:

Յուզողների որբանոցում ընդունվելու հա-
մար տրվել են բազմաթիւ խնդիրներ: 5—10
խնդրատուներից ընդունվել է միայն մէկը:

Կարեք չափազանց մեծ է, միջոցները չա-
փազանց փոքր:

Ընդունվել են 7 բողոքովն որբ, անաչք
աղջիկներ և 13 անհայր կամ անմայր աղքա-
տիկ որբեր:

20 հոգի, միայն 20 հոգի: Դա մի կաթիլ
շուր է որբերի անյատակ ուղիւնքում:

Ահա ապագայ, ահա խելացի բարեկործու-
թեան տեղ, հայ հարուստների չափէք օգնու-

տութիւնը և անկախութիւնը, իսկ հակառակ
դէպքում նրան կտոր-կտոր կանեն և նրա մի-
լիոնաւոր դաւակներին կը քշեն Աֆրիկա՝
նեղների օգնութեան...

Մենք պատահական հիւրեր չենք երկրի
վրա, ոչ եկւորներ—շարունակում էր ինքո-
ւիցէն. — մեր ժողովուրդը յիշում է իր
կեանքի հաղթարաւոր տարիները: Այդ հա-
ղաւոր տարիների ընթացքում աշխա-
տել և մտածել է: Նա ստեղծել է իր
կեանքը և այժմ պաշտպանում է նրան...
Դեռ շատ արեւն, դեռ շատ մրցումն կայ ա-
պագայում... Բայց ինչ արած—տուրը դուք
ինքներդ էք մի ձեռքը դրել: Դուք խօսել էք
մեզ հետ թշուառութիւնի աշակցութեամբ միայն՝
այժմ մենք կը սկսենք նոյնպէս պատասխա-
նել ձեզ: Եւ մենք այդ կուշի մէջ կը մտցնենք
կեանքի մեր բուռն ծարուր, մեր ամբողջ սէրը
դէպի մեր երկիրը, մեր ծոցը ու մեր բնաբա-
նը... Եւ մենք երբէք չենք կասկածում, որ
Եւրօպայի դէմ կուտ մեր ամենալաւ օգնա-
կանները լինելու են դարձեալ նոյն եւրօպա-
ցիները, նրանց երկպառակութեանը, նրանց
փոխադարձ թշնամութիւնը, նրանց չարչիւական
խելքը...

...Այժմ, երբ ես ամեն օր կարդում եմ լրա-
գիրներում դատողութիւններ այն մասին, թէ
կապոնացիները բողոքովն կապոնացիներ չեն,
այլ «Կապոնացիներ», թէ նրանք մարդիկ չեն,
այլ միայն «մակակներ», (ծովային կատու),
ես յիշում եմ յիշողիցէլ այդ ճառերը և լուրջ
համաշխարհային-պատմական է ներկայանում
ինձ արեւելքում սկսված պատերազմը: Կարելի
է չը կասկածել մեր յաղթութեան մէջ, բայց,
յամենայն դէպս՝ պատերազմական դրօսանք չէ
մեզ սպասում:

Ար-Թոն

Օ դ է ս ա.

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ՆԱԳՈՒՆՆԵՐ ԵՄԵՐՈՐԴ ՄԵՐՈՒՆ

—Մենք կապոնացիներս—շարունակում էր
Խերօշիկէն, սիրում ենք կեանքը և աշխա-
տում ենք հեռու քշել միգրից: Նրա հոգսերը:
Մենք ապրում ենք համաբեա յուրա թուշու-
նեթի թողթկաւոր անկրում և կուշտ ենք լինում
մի բուռն բրնձից: Ոչ որ մեզ մօտ չէ վարի-
նում ոչ ծերութիւնից և ոչ էլ մահից: Ի՞նչ է
է ծերութիւնը, քանի որ մարդուն պէտք է
այդքան քիչ և ի՞նչ է մահը: Եթէ նրան չեն
վարիցքիլ երեւակայական կեանքի տանջանք-
ներով: Մենք ապրում ենք օրով, բօպէով,
համբոյրով, արեւ շողով և ալիքների ցայտմամբ:
Մեզ մօտ գոյութիւն չունեն ձեր ծանր հոգ-
սերը վաղվայ օրվան մասին: Մենք փող չենք
դիզում, այլ կամենում ենք վերցնել ամեն մի
սկիւթարթից այն ինչ որ նա կարող է տալ:
Մեր ուրախութիւնն էլ, աչքի առաջ ունեցէք,
որբան էժան է... Մենք շարունակ փողո-
ցում ենք, ամբոխի մէջ: Մարդը մեզ մօտ
ապրում է հաղթարաւոր իր նմանների աչքի ա-
ռաջ և մի գլուխ խօսքափոխ է լինում նրանց
հետ: Մենք չը վրանք դիմակներ, հաստ պա-
տեր, ծանր վարագոյներ, մենք կրէք չենք
թագնվում միմեանցից: Թող գայ ինձ մօտ իմ
տունը ով կամենում է և երբ կամենում է—
ես ուրախանում եմ նրանով: որպէս իմ թան-
կալին հիւրով... Անաշողակները, դուք հարց-
նում էք անաշողակները մասին. ի հարկէ,
կան և այդպիսիները, և ի՞նչպէս նրանք չը լի-
նեն երկրի վրա. բայց առայժմ մեզ մօտ դրանց
վերաբերվում են շատ հասարակ կերպով: Երբ
մարդ կը համոզվի, որ նա ոչ ոքի պէտք չէ,

